

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 9. De rebus notatu dignis, quæ illi acciderunt cum Deo, anno
grassantis pestis, quoad mala, quibus punire volebat suum populum
Christianum, & istam Civitatem Vallisoletanam, deque magno zelo, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT IX.

De rebus notatu dignis, quæ illi acciderunt cum DEO, anno grassantis pestis, quoad mala, quibus punire volebat suum populum Christianum, & istam Civitatem Vallisoletanam, deq; magno Zelo, quem tunc ostendit.

*Ormidabilia fuerunt, quæ ipsi e-
venerunt cum DEO, A. 1599.
quando pestis affligebat totam
Hispaniam, gressando ab una
Civitate ad aliam: id quod ipsa descripsit
hunc in modum.*

§. I.

Prodente se jam peste, animadverti, DEUM vehementer indignari peccatoribus, & ingemiscens, consideratis tot necessitatibus spiritualibus & corporalibus, quæ tolerantur in hac lacrymarum valle, rogabam Divinam Majestatem, ut misereretur suarum pauperularum creaturarum. Respondit mihi Dominus: Noli ipsas appellare meas creaturas, quia earum opera, non merentur talem appellationem. Ego tum pudefacta conticui; sed quia Divina Majestas mihi inspirabat, meq; impellebat, ut id à se peterem, etiam si taliter responderet, iterum ipsi paulò post dixi: Domine, propter infinitam tuam bonitatem miserere tuo populo Christiano. Et Divina Majestas denuò mihi dixit: Noli eum vocare meum populum Christianum, quia id non meretur: siquidem propter sua opera magis videtur constare ex paganis, quàm ex Christianis. Tunc afflicta mea anima, his responsis, rursus illi dixit: Ergone, mi Domine, tui servi debent pati & puniri cum peccatoribus? Respondit Divina Majestas: Nonne verò scis, quòd ego possum formare vestem, quæ omnibus conveniat?

Hoc Dominus dixit isti sue famule, quia in peste infirmitatibus, diluvijs, & afflictionibus communibus ità puniuntur mali ac

rebelles, ut probentur & perficiantur bonæ obediētes.

Dum alià vice vehementer affligerer, non solum propter damna, quæ pestis erat multis allatura, tum quoad bona fortunæ, tum quoad vitam, sed longè magis propter perditionem animarum, quæ ob tot mortes subitaneas poterat timeri: quia salus unius animæ redemptæ sanguine Christi JESU æstimabilior est, quàm omnium facultates & vita. Atq; cum hac afflictione & summo dolore, concepto ob istam animarum jacturam, compati coram Domino, dixiq; illi: Mi Domine, Magne & Potens, quid vult agere Tua Majestas, propter nostra grandia peccata? nunquid nos fortè voles destruere, id quod meremur, & potes tam merito ac justè facere? dum hæc & alia cum magno meæ animæ dolore proferrem, dixit mihi Divina Majestas: Omnes destruere nolo, sed volo quosdam punire, & multos affligere, ut illi luant penas promeritas, hi admoneantur, ne eas incurant: pena vero afficiet illos, qui ipsam multum merentur. Hoc audito vehementer indolui, & exclamavi: Ah, mi Domine, miseram me, quid facient infelices? Væ miseris, quid facient? non, propter tuam bonitatem, mi Domine, non fiat id amplius! non pereant animæ redemptæ tuo pretioso sanguine. Hoc enim erat, quòd comminabatur illa pœna DEI, & mihi cor præ dolore disrumpebat, unde ei dicebam: Non, non Domine. Et Divina Majestas respondebat: Ità, ità. Ego reputebam: Non, non Domine, propter bonitatem tuam. Divina Majestas dicebat: Ità, ità. Ego rursus reponebam: Consideret verò tua Majestas, per infinitam

suam misericordiam, quomodo id possit esse: ineundum enim est aliquod pactum, nec ita fieri oportet, mi Domine. Et urgebam perseveranter ego miserabilis meum Dominum magnum, ac omnipotentem, qui me tolerabat. Offerebam illi meam vitam libentissimè pro salute cuiuscunq; animæ. Jam tum conclusi cum Domino, quòd non essent tot mala eventura, sed solùm aliqua: quia mihi dixit, quòd ij, qui deberent alieno malo sapere, id nolint facere, neq; faciant, usq; dum sit Pœna in eorum foribus. Vidi DEUM æquissimè agere, ac tantopere dolui, ut non possem esse quieta, neq; læta, dum recordarer, perditum iri illos, quibus obventura esset tam mala & infelix fors; sempèq; implorabam DEI misericordiam, ut conquiesceret ipsius Iustitia, propter ejusdem infinitam Clementiam. Inter hæc mihi dixit DEUS aliquando: Noli tristari; esto hilari animo, ne te ita affligas, non fiet tam multum. Mirè sum recreata, & egi ipsi magnas gratias, pro hac misericordia.

Eo tempore mea anima erat quasi semper clarissimo quodam repleta lumine, quo cognoscebam magnitudinem, omnipotentiam & Majestatem nostri Magni DEI, ut quodammodo non possem quidquam aliud cogitare. Et frequenter me Dominus consolabatur, appellabatq; filiam, ac dicebat mihi: Quid vis? quando autem ego ipsum invocabam & dicebam: Ubi es, mi Domine? Ille mihi dicebat: Hic sum tecum, hic me habes: semper tamen eram sollicita de his præsentibus necessitatibus, & implorabam ejus misericordiam, atq; etiam cogitabam, an non DEUS propter nostra gravia peccata esset aliquando derelicturus hæc Regna, sicut dereliquit alia, quæ id promeruerunt suis sceleribus. Et dum ea de re agerem cum Divina Majestate, dixit mihi: Nè timeas, quia tu id non videbis. Tum ego dixi: Cæteri autem, mi Domine, qui nunc vivunt, videbuntne tantum malum & afflictionem? Subindicavit mihi, quòd etiam non. Rursum dixi: Evenièntne tamen aliquando, Domine, tantum malum & in-

fortunium? nam dolor, quem inde percipiebam, me adigebat ad hoc dicendum DEO, qui mihi respondit: Ne id velis scire: quasi mihi hoc nollet manifestare, ne me affligeret. Ego suspicata, fore, ut eveniat, mota commiseratione, dicebam illi cum multis lacrymis: Non, non, mi Domine, per tuam misericordiam, neq; jam, neq; unquam. Et petebam id perseveranter à Divina Majestate, quæ videtur me voluisse consolari, dicendo mihi: Quid tandem tuâ refert, quòd hinc trans-eam aliò, vel hîc maneam, cum tu, id non sis visura. Ego verò dicebam eâ animositate, quam mihi DEUS dabat, alioquin enim non essem tam audax: Refert, mi Domine, multum meâ refert: Domine, per tuam clementiam, nè id facias nunc, sed nec unquam, propter tuam infinitam bonitatem. Dum hæc atq; alia dicerem, advertēbam, quòd mihi Divina Majestas compateretur, videns me ita afflictam, ideòq; mihi dicebat: Omnia beneficient, satisfaciam tibi, & consolabor te. Nunquid autem nihil voles aliud, quàm quod ego voluero? Ego illi dixi: Procul dubio, Domine, ego, nihil aliud volo, quàm quod tu volueris, & hinc solatium capiam. Dicebat mihi præterea Dominus: Ecce adhuc multum præteribit temporis, & multa effluent secula, multa etiam contingent, & varia evenient. Ego attendēbam, quid diceret, neq; poteram non advertere ac intelligere à Divina Majestate mihi ista dici ac manifestari.

§. II.

Majorem incutit horrorem, quod illi accidit cum DEO, eodem anno quando jam lues pestifera infecerat Vallisolerum, ubi illa degebat, id quod his refert verbis. Postquam fuisset decretum in hac Civitate Vallisoletana, ut propter commune Reipublicæ bonum ac vicinorum, egredirentur ex Urbe, repeterentq; suas patrias, quidam miserabiles pauperes, qui ad illam venerant, in eaq; vivebant, intellexi à Domino id ipsi displicuisse, & fuisse ingratum. Etsi enim verum sit, eos, penes quos

erat regimen Civitatis ad id faciendum per motos fuisse, fortè absq; culpa, ut magis prospicerent bono suæ Reipublicæ; nihilominus frequenter DEUS permittit propter nostra peccata, & proprium amorem, qui semper exquirat privatum commodum, ut Rerum publicarum Rectores non ità assequantur, ut par est, id quod est conformius beneplacito ac voluntati DEI, quia sunt profundissima & magna ipsius judicia, valdeq; latent animam, quæ illum non amat perfectè, sed seipsam, quam amor proprius decipit, dum facit, ut sibi videatur rectè procedere in eo, in quo errat. Hoc intellecto à Divina Majestate indolui, & fui afflicta, metuens, nè ideò Divina Majestas isti Civitati infligeret aliquam pœnam, ut populus jacturam pateretur bonorum temporalium, unaq; sanitatis. Simul autem vehementer compatiebatur mea anima miseris pauperibus, qui abeuntes essent perituri, propter extremam penuriam & afflictionem.

Alio die manè, dum agerem cum DEO, manifestavit meæ animæ, quantopere irasceretur & indignaretur isti populo, quàmque ipsi displicuerit, quod ab eo præceptum fuerat pauperibus; & unà mihi dixit, se constituisse, gravi quodam malo hunc populum mulctare, ut sic intelligerent & agnoscerent suam indignationem. Quamvis autem huic pœnæ occasionem præbuerit expulsio pauperum, intellexi tamen jam antiquam esse hanc iram Divinam. Fui afflictissima & plena dolore, propter id, quod audiveram à DEO, & cum lacrymis illum incepti rogare quàm instantissimè: Hoc non, aiebam Domine, hoc non, propter tuam bonitatem & misericordiam, hoc non Domine; quod sæpè iterabam dicendo, ut cogitaret, an ipsi placeret, vellèq; ut ego miserabilis aliquid loquerer de eo negotio, & ne ultra procederet cœpta pauperum exactio, me enim id velle efficere, quamvis mihi propterea multùm esset laborandum. Sed Divina Majestas mihi respondit, se nolle, ut ea de re loquerer; non profecturam enim me quidquam, neq; mihi adhiben-

dam fidem, & me ideò contristandam ac affligendam, sicut aliàs mihi contigit; nec se velle, ut idcirco affligar. Quapropter tacui. Dolui tamen vehementer ob iram & indignationem DEI, quam in eo advertebam, & agnoscebam, neq; cessabam illum intueri, ac attollere oculos animæ ad Divinam Majestatem: Videbãq; mihi videre sacratissimum ipsius pectus apertum, & omnia in eo contenta, ubi etiam cognoscebam indignationem ac iram Divinæ Majestatis. Et cum aliquando ipsum hac ratione contemplerer, incepti subito ac velut in momento emittere imbrem tam vehementem, & jacere fulmina tam horribilia, ut mihi incurreret terrorem, moveretq; me ad commiserationem eorum, quibus comminabatur illam pœnam, quamvis ego ignorarem, quinam essent, quia mihi DEUS nunquam manifestat peccata gravia, & occulta ullius particularis personæ; quando verò Divina Majestas in ejus modi rebus vult aliquem adjutum, atq; idcirco uti operâ istius miserabilis suæ creaturæ, scit ipse id optimè facere, habetq; multos modos, quibus hoc efficiat, ac propterea hac de re nihil amplius dico. Et intuita Majestatem DEI, vidi ipsum usq; adeò offensum, ut revera existimarem, quòd nisi interveniret Sanctissimæ Virginis Dominæ Nostræ, & aliorum Cælitum intercessio, nescirem quid Divina Majestas esset factura; nam mihi pessimum erat indicium, quòd nolleret, ut illo modo de hoc loquerer, diceretq; mihi, ut id relinquerem, siquidem essem operam perditura, quòdque me non vellet contristari & affligi, quia nullum successum esset habiturum, quidquid ipsius nomine dicerem.

Videbam quoq; semper omnibus illis diebus, qui erant multi, Majestatem Christi JESU Domini Nostri, intra Sanctissimum Sacramentum, in supplicatione Octavæ hujus Festi, videbam, *inquam*, illum non ità contentum, qualem se mihi alijs annis exhibuit, dum incederet inter suas creaturas, sed longè alium; id quod ego magnopere sentiebam. Aliquando mihi propter quiddam dixit, se interdum in pœnam

poenam peccatorum permittere, ut non inueniatur, qui admoneat populum de eo, quod ipsi magis fatisceret ac placeret. Audivi ego miserabilis, quod mihi erat dictum à Domino, unâq; dum me alloqueretur, cognovi in ejus Majestate tam stupenda ejusdem judicis & arcana, hanc rem concernentia, ut nequeant verbis exprimi, vel explicari. Remansi tunc vehementer afflicta, eo quòd nescirem quis rerum istarum exitus futurus, quidue facturus esset DEUS.

§. III.

DUm perseverarem in obsecrando DEO, ut iram suam averteret ab hoc populo adverti, ut mihi videbatur, aliquantò majorem suavitatem in Divina Majestate, quæ mihi quâdam vice dixit: Tace, nè te affligas, quia, quem ego voluero servatum, conservabitur; quasi diceret: Non omnia pessum ibunt. Post paucos dies incepit infirmari populus, & moriebantur multi homines, ità, ut Civitas esset turbata, vehementerq; metueret, ac meritò, nè in illa exoriretur aliqua contagio, quam indicabant ingentes calores & siccitates. Ego quoq; miserabilis præter modum dolens, ob hanc miseriam & afflictionem, videndo nos ità à DEO castigari, propter nostra peccata, convertebam me frequenter ad Divinam Majestatem, & implorabam ipsius misericordiam, pro hoc populo. Quod cum facerem, aliquando manè, vidi Christum Dominum, qui mihi dixit amantissimè, quasi me vellet consolari & exhilarare, significando mihi taliter, non esse suam voluntatem ut omnes moriantur: Attolle oculos, & aspice. Tum sublatis in altum oculis animæ aspexi, ac vidi in aère, terram inter & Cælum, quendam S. Angelum speciosissimum, qui elevavit manum suam dextram, & magnâ Majestate bene precatus est ingenti parti terræ, tam largè & amplè, ut suâ benedictione comprehenderit, complexusq; sit tantam latitudinem ac regionem terræ, ut obstupuerim talem potentiam, & mysterium tam admirabile.

Data benedictione subito disparuit. Ego vehementer mirabar, quod videram, nec poteram oblivisci illius S. Angeli, & benedictionis adeò plenæ mysterijs, dicendo intra me: Quis Sanctus Angelus fuerit ille tam speciosus ac potens, quem ego non novi, nec unquam vidi? Respondit meæ cogitationi Dominus: Est S. Angelus pacis ac benedictionis, & consolationis. Obstupui, & fui exhilarata, postquam ab ipso audivissem, cogitaviq; subinde: Si omnia, quibus obtigit benedictio illius S. Angeli, sunt benedicta, necessariò plurimi homines fuerunt, suntq; benedicti ac liberi ab omni malo, & miserijs, ac infirmitatibus? quo aliquantum recreabar. Hæc mihi cogitanti, dixit Dominus: Etsi verum sit, quòd benedictio illius S. Angeli, quem vidisti, comprehenderit magnam terræ partem, eidemq; obtigerit, non tamen obvenit omnibus hominibus illius loci ac regionis quam vidisti, sed alicui tantum ejus parti; cæterum replevit & comprehendit campos ac prata, & fructus terræ, quibus sustentantur omnes homines, atq; etiam mali illius incolæ. His auditis à Domino, non poteram satis mirari, ipsumq; benedicere ac laudare, propter ejus bonitatem ac misericordiam, quamvis alioquin non habuerim tantum solatium, videns, illam benedictionem non obtigisse ijs omnibus, quibus ego ipsam favebam & exoptabam.

Hoc est conforme dictis mihi antea à Divina Majestate, quòd propter nostra peccata essemus ab illa castigandi peculiaribus pœnis, cum nos non emendemus in illis, neq; homines velint credere, irasci ipsis, & indignari DEUM, donec pœna ejus perveniat ad eorum fores, quod modò video, impletum ad literam.

§. IV.

HOc tempore multi homines exstinguantur peste in Civitate, ità ut circiter septingenti morerentur quavis septimanâ, modò plures, modò pauciores, præter plurimos, qui exspirabant quotidie in hospitalibus. Erat miserum videre, id quod

quod fiebat, & longè pejora in posterum timebantur, ac propterea prorsus meritò indies instituebantur multæ preces & processiones ac supplicationes ad DEUM, Sanctissimamq; ipsius Matrem. Decurrente ita ad finem Augusto, Judices jusserunt convenire Medicos, ut secundùm principia medica decernerent, an in Septembri & Octobri, quibus mensibus magis solet periclitari sanitas, malum esset augendum & contagio; ut prospiceretur, quid convenientius factu foret: qui dixerunt, malum, quantum ipsi nôssent, juxta suas regulas, futurum multò gravius illis mensibus, quàm fuerit tribus jam elapsis: quod cum ego audivissem, mota commiseratione, recurri ad DEUM, ut implorarem ipsius misericordiam, cujus infinita bonitas me est solata, manifestando mihi suo speciali lumine, non futurum gravius malum, ijs diebus, imò, per ejus misericordiam, hoc tempore desitutam illius iram, & fore, ut populus incipiat meliùs habere. Unde ego recreata à Domino istâ ipsius veritate, quando afflicti dicebant, se timere, nè omnes pereant illis mensibus, dicebam: Non timeant, DEO propitio. Et factum est ità, sicut Divina Majestas dixerat: quia paulò ante finem Septembris incepit meliùs habere populus, & sensim sine sensu, DEO juvante, cessabat strages ac malum, quod patiebatur, donec penitus sanaretur, liberareturq; ab illa lue pestilenti, ut propterea totus populus & meritissimo jure (modò non intermisissent glorificare DEUM) summè fuerit exhilaratus: ideòq; statim inceperunt, quasi immemores, quid illis convenientius agendum esset, instituere multa spectacula taurorum, & comœdias ijs diebus, qui fuissent impendendi, quod etiam DEUS voluisset, offerendis Divinæ ipsius Majestati Sacrificijs Eucharisticis, sicut antea fuerant institutæ preces & supplicationes pro salute populi. Quod animadvertens Divina Majestas, revelavit mihi ac dixit, sibi ista displicuisse, fuisseq; se ijs offensam, siquidem videret exiguam universim & palàm demonstrari gratitu-

dinem, pro accepta gratia, cum scandalo bonorum: dixitq; præterea Divina Majestas, & indicavit meæ animæ, condolens, pro sua bonitate, illi fragilitati, ac inadvertentiæ Gubernatorum populi, quæ irritabat ejus iram, se velle, ut suo nomine dicam meis Confessarijs, quò ea de re commonefaciant Judices ac Prælatos Civitatis. Ego statim feci, quod mihi Divina Majestas imperaverat, ac Patres Societatis sunt pariter exequuti officium sibi à DEO injunctum & commendatum. Admonuerunt Judices & Prælatos de querela, DEI, deq; eo, quod Divina Majestas ceperet ac vellet tum temporis fieri: sed ipsi omnes, & singuli seorsim eam culpam à se rejiciebant, allatis excusationibus, quæ illis videbantur sufficientes (credo eos non fuisse assequutos, neq; intellexisse amplius) verùm DEUS, qui eâ re fuerat offensus, ostendens mihi, non esse sibi satisfactum ipsorum excusationibus, dixit mihi: Ego illos puniam, propter istud exorbitans delictum, & in pœnam hujus defectûs, ipsis auferam personas convenientes ac necessarias eorum Reipublicæ. Sensi vehementer, quod mihi Dominus dixerat, sed videns id à Divina Majestate fieri meritò, verebar, neq; sciebam, quid dicerem. Post paucos menses obiit unus ex ijs, qui Urbem gubernabant, & intra duos annos alij duo. Primus est defunctus quodam die, quo celebrabantur in Civitate taurilia, id quod peragrè tulit, questus de eo illâ horâ suis famulis. Secundus obiit oppressus gravi melancholiâ, eò quod illi quædam secus successerint, quàm desideraverit. Tertius vivere desiit, postquam ad obeundum quoddam officium fuisset destinatus, ut ipse aiebat, quò tamen non est potitus. Adeòq; fateor, me, quando à DEO jubeor aliquid dicere, quod fieri oporteat ex ipsius sancta voluntate, plurimum timere pœnam, si id non mandetur executioni, juxta Divinæ Majestatis imperium, quia semper video consequi sinistros eventus, si prætermittatur.

☉)**(☾)